

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Janina Kościelniak

Protokolant: Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014 r. w Gliwicach

sprawy i , prowadzących działalność gospodarczą
pod firmą , Spółka Cywilna w Pilchowicach

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zabrze

o wymiar składki na ubezpieczenie wypadkowe

na skutek odwołania i , prowadzących działalność
gospodarczą pod firmą , Spółka Cywilna
w Pilchowicach

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zabrze

z dnia 27 lutego 2014 r. nr 480000/UBS1/NU/0310/2013

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje organ rentowy do wszczęcia z urzędu postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 lipca 2013 roku, podwyższającej o 50 % stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika składek w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2013 roku do 31 marca 2014 roku;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zabrze na rzecz i solidarnie kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Janina Kościelniak

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 27.02.2014r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zabrzu odmówił wszczęcia postępowania z wniosku płatnika

spółka cywilna o wszczęcie postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r., podwyższającej stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe o 50% w roku składkowym obejmującym okres od 01.04.2013r. do 31.03.2014r., wskazując, że przepis art. 83a ust.2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych pozwala na weryfikację w postępowaniu administracyjnym ostatecznych decyzji administracyjnych wyłącznie z urzędu, pod warunkiem że od takiej decyzji nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu powszechnego, natomiast dokonując analizy zebranego materiału, organ rentowy nie miał podstaw do podjęcia postępowania z urzędu.

Od powyższej decyzji płatnicy [redacted] i [redacted], prowadzący działalność gospodarczą pod firmą [redacted] spółka cywilna w Pilchowicach, wniesli odwołanie, domagając się jej zmiany poprzez jej uchylenie w całości i stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r., a nadto zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołujących kosztów postępowania.

Odwołujący zarzucili naruszenie:

- art. 156 § 1 pkt 2) kpa w zw. z art.83a ust.2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez odmowę stwierdzenia nieważności decyzji, wydanej z rażącym naruszeniem prawa,

- art. 156 § 1 pkt 4 kpa w zw. z art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez odmowę stwierdzenia nieważności decyzji, która została skierowana do podmiotu nie będącego stroną,

- art. 107 § 1 kpa poprzez błędne oznaczenie strony postępowania, czyli skierowanie decyzji do osoby nie będącej stroną postępowania, co skutkuje nieważnością decyzji,

- art. 34 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez nieuprawnione podwyższenie składki na ubezpieczenie wypadkowe odwołujących, pomimo braku przesłanek do takiego podwyższenia.

W uzasadnieniu odwołania skarżący podnieśli, że w zaskarżonej decyzji z dnia 27.02.2014r., organ rentowy w ogóle nie odniósł się merytorycznie do zarzutów podniesionych w treści wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r., lecz odmówił wszczęcia postępowania wyłącznie z przyczyn formalnych. Z uzasadnienia decyzji wynika, że jedyną podstawą jej wydania była okoliczność, iż zgodnie z art.83a ust.2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, decyzję o stwierdzeniu nieważności organ rentowy wydaje z urzędu, a nie na wniosek. Zdaniem odwołujących, norma zawarta w art. 83a ust.2 powołanej ustawy nie oznacza jednak, że strona zainteresowana zmianą decyzji lub uchyleniem ostatecznej decyzji organu rentowego, nie może składać wniosków o wszczęcie postępowania z urzędu, natomiast organ rentowy rozpoznając taki wniosek zobowiązany jest do zbadania zasadności zarzutów w nim podniesionych.

Zdaniem odwołujących, decyzja z dnia 23.07.2013r. została wydana z rażącym naruszeniem prawa, a mianowicie art. 34 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Skarżący podnieśli, że w decyzji tej organ rentowy nie stwierdził żadnej z przesłanek, uzasadniających zastosowanie sankcji podwyższenia składki na ubezpieczenie wypadkowe o 50 %, przewidzianej w art.34 ust.1 powołanej ustawy, a jedynie wskazał, że podstawą wydania decyzji było zaniżenie przez płatnika stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Przy czym podkreślili, że w ich przypadku nie wystąpiła żadna z przesłanek wskazanych w art. 34 powołanej ustawy, natomiast odprowadzanie przez nich składki w nieprawidłowej, zaniżonej wysokości nie było celowe i zamierzone, lecz wynikało z błędnej interpretacji przepisów ustawy i niewiedzy pracownika co do sposobu naliczania prawidłowej składki.

Ponadto odwołujący wskazali, że decyzja z dnia 23.07.2013r., (podobnie jak zaskarżona decyzja), została skierowana do nieistniejącego podmiotu, podczas gdy stroną postępowania i adresatem decyzji powinni być wspólnicy spółki cywilnej i, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą: spółka cywilna. Zdaniem odwołujących spółka cywilna jest kontraktem (umową) i jako taka nie może być pracodawcą, bo sama w sobie nie jest podmiotem prawa. Natomiast błędne oznaczenie strony w decyzji, oznacza skierowanie jej do osoby nie będącej stroną i stanowi przesłankę stwierdzenia jej nieważności na podstawie art.156 § 1 pkt 4 kpa, która powinna być uwzględniona przez organ rentowy z urzędu.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji, a nadto wniósł o zasądzenie od odwołujących na rzecz organu rentowego solidarnie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Dodatkowo organ rentowy podniósł, że w sprawach z ubezpieczenia społecznego, przedmiot sprawy w postępowaniu sądowym, jest określony treścią zaskarżonej decyzji. Zaskarżona decyzja z dnia 27.02.2014r. dotyczyła odmowy wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r. z uwagi na fakt, że zgodnie z art.83 ust.2a ustawy systemowej, postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji ZUS, nie jest postępowaniem wszczynanym na wniosek strony, lecz z urzędu.

Przedmiotem zaskarżonej decyzji z dnia 27.02.2014r. nie było natomiast podwyższenie płatnikowi składki na ubezpieczenie wypadkowe, a zatem zarzut odwołujących naruszenia art. 34 ustawy z dnia 30.10.2002r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, poprzez nieuprawnione podwyższenie składki na ubezpieczenie wypadkowe, jest nieuzasadniony.

Odnosząc się do zarzutu wydania decyzji na podmiot nieistniejący organ rentowy wskazał, że stroną stosunku administracyjnego jakim jest stosunek ubezpieczenia społecznego może być po stronie płatnika składek także spółka cywilna, o ile ma status pracodawcy w stosunku do pracowników (art. 4 pkt. 2a ustawy o sus). W zgłoszeniu płatnika składek z dnia 09.10.2007r., odwołujący podali, jako nazwę skróconą, a płatnika identyfikującą podmiot w obrocie prawnym, nazwę i taka też nazwa została wskazana w decyzji.

Jedynie na marginesie organ rentowy wskazał, że nie znalazł podstaw do wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r. Zdaniem organu decyzja ta została wydana zgodnie z art. 34 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 30.10.2002r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. W przypadku odwołujących wskazanie błędnej stopy procentowej oznaczało, że nie nastąpiło prawidłowe ustalenie grupy działalności albowiem podana przez

odwołujących stopa procentowa nie odpowiadała zakresowi określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29.11.2002r w sprawie różnicowania stopy procentowej składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych w zależności od zagrożeń zawodowych i ich skutków.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący i prowadzący działalność gospodarczą, są współnikami spółki cywilnej w Pilchowicach.

Decyzją z dnia 23.07.2013r. organ rentowy stwierdził, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązującą płatnika składek w roku składkowym obejmującym okres od 01.04.2013r. do 31.03.2014r. podwyższa się o 50,00%.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że z dokumentacji będącej w posiadaniu Oddziału wynika, iż płatnik składek zaniżył stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe w powyższym okresie rozliczeniowym, wykazując ją w wysokości 1,93% podstawy jej wymiaru, podczas gdy obowiązująca płatnika stopa procentowa w tym okresie powinna wynosić 2% podstawy jej wymiaru. Powołując się na treść art.34 ust.1 i ust.3 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, organ rentowy uznał, że wobec zaniżenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe przez płatnika, zasadnym jest podwyższenie jej wysokości do 150% prawidłowo naliczonej stopy procentowej i w konsekwencji ustalił ją na 3% podstawy jej wymiaru.

Organ rentowy wydając powyższą decyzję wskazał jako jej adresata podmiot: , 44-145 Pilchowice. Od decyzji tej nie zostało wniesione odwołanie, decyzja jest prawomocna.

Pismem z dnia 22 stycznia 2014r., i jako współnicy spółki cywilnej , wystąpili do organu rentowego z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r. na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 157 §2 kpa i 156 §1 pkt 2 kpa.

Wnioskodawcy wskazali, że w wydanej decyzji nie stwierdzono zaistnienia żadnej z przesłanek podwyższenia stopy procentowej, wskazanych w art. 34 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Podnieśli, iż płatnik składek w bieżących rozliczeniach faktycznie stosował nieprawidłową stopę procentową (1,93% zamiast 2%) jednakże fakt ten, w obliczu tego, że deklaracja ZUS IWA została terminowo przekazana do organu rentowego i nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości w zakresie jej sporządzenia, nie stanowi podstawy podwyższenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Wnioskodawcy zarzucili decyzji rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kpa, a to naruszenie jednoznacznego przepisu prawa, naruszenie interesu społecznego, polegającego na naruszeniu podstawowych zasad prowadzenia postępowania administracyjnego określonych w art. 6 i 8 kpa oraz na naruszenie słusznego interesu strony, gdyż w wyniku decyzji strona zobowiązana jest do ponoszenia dodatkowych obciążeń finansowych, pomimo dopełnienia ciążących na niej obowiązków.

W załatwieniu powyższego wniosku, organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 27.02.2014r., odmawiając wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r.

W deklaracji zgłoszeniowej płatnika składek, w rubryce „dane ewidencyjne płatnika składek w pozycji nazwa/firma”, odwołujący wskazali:

, natomiast w rubryce „dane identyfikacyjne płatnika składek w pozycji nazwa skrócona”, odwołujący wskazali:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie „kt organu rentowego i dane z nich wynikające uznał za wystarczające dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 83a ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2013.1442 t.j. ze zm.) „prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie”.

Z kolei w myśl art. 83a ust.2 ustawy „decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach kodeksu postępowania administracyjnego”.

Wprawdzie z treści powołanego wyżej art.83a ust.2 ustawy wprost wynika, iż decyzje o których mowa w tym przepisie, mogą być uchylone, zmienione lub unieważnione wyłącznie z urzędu przez organ rentowy, to jednak zdaniem Sądu należało podzielić stanowisko odwołujących, że regulacja zawarta w tym przepisie nie oznacza, że strona zainteresowana została całkowicie pozbawiona możliwości żądania zmierzającego do stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji wydanej w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz możliwości złożenia wniosku o wszczęcie postępowania z urzędu przez organ rentowy.

Na tę problematykę zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14.02.2013r. (III UK 49/12, LEX nr 1318423). Sąd ten wskazał, iż treść art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych prowadzi do wniosku, że w sprawach, o których mowa w tym przepisie, nie ma zastosowania art. 157 § 2 kpa, przewidujący wszczęcie postępowania w sprawach stwierdzenia nieważności decyzji na żądanie strony lub z urzędu. Zbyt daleko idącym byłoby jednak stwierdzenie, że strona zainteresowana w ogóle została w ten sposób pozbawiona możliwości żądania zmierzającego do stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji wydanej w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zasadą postępowania administracyjnego - wyrażoną w art. 61 § 1 kpa - jest bowiem wszczynanie tego postępowania na żądanie strony lub z urzędu. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem jest żądanie strony zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji, znajduje odpowiednie zastosowanie art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który w sposób szeroki definiuje zakres indywidualnych spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których Zakład obowiązany jest wydać decyzję.

Z kolei w wyroku z dnia 28 marca 2012 r., wydanym w sprawie III AUa 1527/11 (OSAL 2012/1/7), Sąd Apelacyjny w Łodzi uznał, że „decyzje, o których mowa w art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, podejmowane są z urzędu. Nie oznacza to jednak, że strona zainteresowana zmianą decyzji lub uchyleniem ostatecznej decyzji organu rentowego, nie może składać wniosków o wszczęcie postępowania z urzędu.

Podzielając poglądy wyrażone w powyższych orzeczeniach, Sąd uznał, że organ rentowy powinien potraktować wniosek odwołujących jako wniosek o wszczęcie postępowania z urzędu, zwłaszcza że z treści samego wniosku wynika, iż odwołujący „wnoszą o wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji na podstawie art.83a ust.2 ustawy systemowej”.

Zdaniem Sądu, rozpoznając wniosek odwołujących, organ rentowy powinien zbadać podniesione w nim zarzuty, w kierunku ustalenia czy rzeczywiście zachodzą wątpliwości w zakresie nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r., a tym samym czy zachodzą przesłanki do wszczęcia postępowania z urzędu. W razie wątpliwości organ rentowy powinien wszcząć postępowanie z urzędu i po przeprowadzeniu tego postępowania wydać decyzję merytoryczną, stwierdzającą o nieważności lub braku podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r., ze wskazaniem podstawy faktycznej i prawnej wydanej decyzji.

Tymczasem, odmawiając wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności tej decyzji, organ rentowy nie zbadał zasadności zarzutów podniesionych przez odwołujących i w żaden sposób nie uzasadnił z jakich przyczyn nie znalazł podstaw do wszczęcia postępowania z urzędu. Jak wynika bowiem z uzasadnienia zaskarżonej decyzji oraz z odpowiedzi na odwołanie, jedyną podstawą jej wydania była okoliczność, że zgodnie z art. 83a ust.2 w zw. z art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, decyzję o stwierdzeniu nieważności organ wydaje z urzędu, a nie na wniosek strony. Wprawdzie w uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził jednym zdaniem, że nie znalazł podstaw do wszczęcia postępowania z urzędu, jednakże w żaden sposób nie uzasadnił swojego stanowiska i nie wskazał jakie okoliczności stanowiły podstawę do odmowy wszczęcia postępowania z urzędu. Swojego stanowiska w tym zakresie organ rentowy nie uzasadnił także w odpowiedzi na odwołanie, wskazując jedynie na marginesie, że decyzja z dnia 23.07.2013r. została wydana zgodnie z art.34 ustawy systemowej, nie wyjaśniając jednak jednoznacznie na jakich przesłankach wynikających z tego przepisu, oparł się wydając powyższą decyzję.

Zdaniem Sądu, w rozpoznawanej sprawie zachodzą wątpliwości w zakresie nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r., a tym samym zachodzą przesłanki do wszczęcia postępowania z urzędu.

Z całą pewnością, podnoszone przez odwołujących zarzuty i wskazane przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r., winny zostać ocenione w toku postępowania przed organem rentowym w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji wszczętej z urzędu, albowiem w świetle okoliczności ustalonych w sprawie, faktycznie zachodzą wątpliwości w zakresie prawidłowości oznaczenia strony, której decyzja dotyczy, a także w zakresie prawidłowości zastosowania art.34 ustawy systemowej, na podstawie którego decyzja ta została wydana. Tym samym zachodzą wątpliwości co do nieważności przedmiotowej decyzji z powodu ewentualnego spełnienia przesłanek, przewidzianych w art. 156 §1 pkt 2) i 4) kpa, a w konsekwencji zachodzą przesłanki do wszczęcia postępowania z urzędu i merytorycznego rozpoznania sprawy.

Jedynie na marginesie należy dodać, że organ rentowy mógł także rozważyć możliwość potraktowania wniosku odwołujących, jako wniosku złożonego na podstawie art. 83a ust.1 ustawy systemowej i sprawdzić czy odwołujący przedłożyli nowe dowody lub ujawnili okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji z dnia 23.07.2013r., które miały wpływ na zobowiązanie stwierdzone tą decyzją i czy zachodzą podstawy do jego ponownego ustalenia.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 476 § 2 kpc sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych jest sprawa, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego, a zatem zakres i przedmiot rozpoznania sądowego jest wyznaczony treścią decyzji organu rentowego.

W zaskarżonej decyzji z dnia 27.02.2014r. organ rentowy nie stwierdził nieważności ostatecznej decyzji z dnia 23.07.2013r. bądź braku podstaw do jej stwierdzenia, lecz odmówił wszczęcia postępowania o stwierdzenie jej nieważności.

Z tych też przyczyn, Sąd rozpoznając odwołanie w granicach treści zaskarżonej decyzji, również nie rozstrzygał o stwierdzeniu nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r., bądź braku podstaw do jej stwierdzenia, lecz rozpoznał sprawę w zakresie zasadności odmowy wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Mając zatem na uwadze, że zaskarżona decyzja z dnia 27.02.2014r. dotyczyła wyłącznie odmowy wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r., natomiast nie stwierdzała nieważności tej decyzji, bądź braku podstaw do jej stwierdzenia, Sąd nie oceniał merytorycznie czy zostały spełnione przesłanki, stanowiące podstawę stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r. na mocy art. 156 § 1 pkt2) i 4) kpa, nie badał także zasadności zarzutów podnoszonych przez odwołujących w tym zakresie i nie rozstrzygał o stwierdzeniu nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r., bądź braku podstaw do jej stwierdzenia, lecz rozpoznając odwołanie w granicach treści zaskarżonej decyzji, uznał że zachodzące wątpliwości w tym zakresie uzasadniają wszczęcie postępowania z urzędu na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Reasumując, Sąd uznał, że organ rentowy powinien wszcząć postępowanie z urzędu o stwierdzenie nieważności decyzji i ocenić zarzuty podnoszone przez odwołujących, a w wyniku tego postępowania wydać decyzją o stwierdzeniu nieważności tej decyzji lub o braku podstaw do jej stwierdzenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy art. 477¹⁴ §2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję w pkt 1 wyroku, zobowiązując organ rentowy do wszczęcia postępowania z urzędu o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23.07.2013r.

Natomiast w pkt 2 wyroku, Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zabrze na rzecz odwołujących solidarnie kwotę 60,00zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, na mocy art.98 § 1 kpc w zw. z § 11 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t.Dz.U. z 2013r., poz. 490 ze zm.).

(-) SSO Janina Kościelniak

Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem stwierdza
protokółant sądowy
Helena Kalinowska
z up. Kierow. Sekr.